

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 03.01.2002, sp. zn. 4 To 935/2001, ECLI:CZ:KSCB:2002:4.TO.935.2001.1

Číslo: 60/2002

Právní věta:

Pokud soud prvního stupně rozsudkem vyhlášeným před 31. 12. 2001 pouze tzv. vypustí ze žalovaného skutku jeho neprokázanou část se závěrem, že šlo o dílčí útok jediného pokračujícího trestného činu (§ 89 odst. 3 tr. zák.), odvolací soud, rozhodující o odvolání obžalovaného směřujícímu proti výroku o vině uvedeným pokračujícím trestným činem již za účinnosti zákona č. 265/2001 Sb., zruší napadený výrok a rozhodne s ohledem na ustanovení § 12 odst. 12 tr. ř. o tomto dílčím útoku zprošťujícím výrokiem podle § 226 tr. ř., a to i v případě, že odvolání obžalovaného tuto vadu nevytýká (§ 254 odst. 1, věta druhá, tr. ř.).

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 03.01.2002

Spisová značka: 4 To 935/2001

Číslo rozhodnutí: 60

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Řízení o odvolání

Předpisy: § 11 odst. 2 tr. ř.

§ 12 odst. 12 tr. ř.

§ 226 tr. ř.

§ 254 odst. 1 tr. ř.

§ 89 odst. 3 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích k odvolání obžalovaného zrušil částečně rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 10. 2001 sp. zn. 2 T 70/2001 ve výroku o vině trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. (bod 1. a 2.), v důsledku toho v celém výroku o trestu a dále ve výroku o povinnosti obžalovaného nahradit škodu poškozenému J. B. a ve výroku o odkázání poškozeného R. K. s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení občanskoprávní. Znovu pak uznal obžalovaného vinným, že

1) přesně nezjištěného dne v době od 30. 8. 2000 do 8. 9. 2000 v Č. B. jako podnikový přepravce firmy Z. neodevzdal svému zaměstnavateli po ukončení pracovního poměru dne 11. 9. 2000 ke služebním účelům svěřený mobilní telefon zn. Bosch v hodnotě 1995 Kč s nabíječkou v hodnotě 375 Kč a takovým jednáním způsobil firmě Z., a. s. se sídlem v Č. B. škodu ve výši 2370 Kč,

2) dne 27. 12. 2000 v době kolem 16.00 hodin v Č. B. v objektu benzinové čerpací stanice A., kde byl zaměstnán jako prodavač, odcizil v prostoru u pokladny položenou, zapečetěnou a k odvozu do banky připravenou tržbu, jež mu byla svěřena za účelem jejího odevzdání příslušnému pracovníkovi bezpečnostní služby, v celkové hodnotě 275 100 Kč, to ke škodě majitele J. B.,

čímž spáchal trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. Dále krajský soud obžalovaného odsoudil za tento trestný čin, za trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., ohledně něhož zůstal napadený rozsudek ve výroku o vině v bodě 3. nedotčen, a za sbíhající se trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., jímž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 10. 2000 sp. zn. 2 T 159/2000 doručeným mu dne 13. 2. 2001, a trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák., jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 3.4.2001 sp. zn. 29 T 6/2001 k souhrnnému trestu za současného výroků o trestech v citovaných rozhodnutích. Krajský soud také rozhodl znovu o náhradě škody poškozenému J. B.

Naproti tomu krajský soud obžalovaného zprostil obžaloby, kterou mu bylo kladeno za vinu, že dne 19. 5. 1999 v době od 01.00 hodin do 02.00 hodin v Č. B., v budově nádraží Českých drah jako barman herna klubu K. odcizil ze zásuvky barového pultu ze dvou peněženek tržbu z provozu baru a hery v celkové hodnotě 14 800 Kč a 1 láhev alkoholu Fernet Stock v hodnotě 215 Kč, vše věci v celkové hodnotě 15 015 Kč ke škodě zaměstnavatele R. K. čímž měl spáchat trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., poškozeného R. K. krajský soud odkázal s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 10. 2001 sp. zn. 2 T 70/2001 byl obžalovaný O. S. uznán vinným trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. a trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák.

První z těchto trestných činů spáchal podle zjištění okresního soudu tím, že přesně nezjištěného dne v době od 30. 8. 2000 do 8. 9. 2000 v Č. B. jako podnikový přepravce firmy Z. neodevzdal svému zaměstnavateli po ukončení pracovního poměru dne 11. 9. 2000 ke služebním účelům svěřený mobilní telefon zn. Bosch v hodnotě 1995 Kč s nabíječkou v hodnotě 375 Kč a takovým jednáním způsobil firmě Z., a. s., se sídlem v Č. B. škodu ve výši 2370 Kč (bod 1. výroku napadeného rozsudku), a dále tím, že dne 27. 12. 2000 v době kolem 16.00 hodin v Č. B., v objektu benzinové stanice A., kde byl zaměstnán jako prodavač, odcizil v prostoru u pokladny položenou, zapečetěnou a k odvozu do banky připravenou tržbu v celkové hodnotě 275 100 Kč ke škodě majitele J. B (bod 2.). Druhého z uvedených trestných činů se dopustil podle zjištění okresního soudu tím, že jako řidič firmy U. v Č. B. při ukončení pracovního poměru neodevzdal 2 ks svěřených elektromagnetických karet A. na jméno N. F. a A. na vozidlo určených k tankování pohonných hmot ve firmě A., a. s., a v období od 8. do 14. 3. 2000 postupně v 16 případech odebral celkem 4482,68 l motorové nafty, 1833,24 l benzínu Natural a 529,04 l benzínu Speciál, čímž způsobil firmě U. se sídlem v Č. B. škodu ve výši 162 875, 60 Kč (bod 3.).

Za tyto trestné činy a za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., jímž byl uznán

vinným trestním příkazem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 10. 2000 sp. zn. 2 T 159/2000, a za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák., jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 29 T 6/2001 ze dne 3. 4. 2001, byl obžalovaný odsouzen podle § 248 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Podle § 35 odst. 2, věty druhé, tr. zák. byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 29 T 6/2001 ze dne 3. 4. 2001, při ponechaném zrušení výroku o trestu uloženého trestním příkazem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 10. 2000 sp. zn. 2 T 159/2000.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozenému J. B. částku 275 100 Kč a poškozené firmě U. částku 162 875,60 Kč.

Podle § 229 odst. 3 tr. ř. byl poškozený R. K. s uplatněným nárokem na náhradu škody odkázán na řízení občanskoprávní.

K výroku napadeného rozsudku bylo třeba ještě zmínit, že okresní soud z něho vypustil jednání, původně obžalovanému kladené za vinu, spočívající podle obžaloby v tom, že v době od 30. 8. 2000 do 8. 9. 2000 v Č. B. jako podnikový přepravce firmy Z. neodevzdal svému zaměstnavateli tržby v celkové částce 4909 Kč získané v hotovosti od odběratelů (toto jednání podle obžaloby tvořilo součást útoku popsání v bodě 1. napadeného rozsudku). Vypustil rovněž jednání, jehož se měl obžalovaný dopustit tím, že dne 19. 5. 1999 v době od 01.00 hodin do 02.00 hodin v Č. B., v budově nádraží Českých drah jako barman herny klubu K. odcizil ze zásuvky barového pultu ze dvou peněženek tržby z provozu baru a herny v celkové hodnotě 14 800 Kč a 1 láhev alkoholu Fernet Stock v hodnotě 215 Kč, vše věci v celkové hodnotě 15 015 Kč ke škodě zaměstnavatele R. K. (toto jednání bylo obžalobou považováno za samostatný skutek a kvalifikováno jako trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák.)

Proti tomuto rozsudku podal včas prostřednictvím obhájce odvolání obžalovaný. Napadl výrok o trestu s tím, že uložený trest je nepřiměřeně přísný. Poukázal na to, že v jeho prospěch svědčí polehčující okolnosti vymezené ustanovením § 33 písm. ch), j) tr. zák. Od počátku trestního řízení se k jednání, které mu bylo kladeno za vinu, doznával, spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a tím pomohl k objasnění své trestné činnosti. Před soudem slíbil, že se podle svých možností bude snažit co nejdříve nahradit škodu, kterou způsobil. Dále uvedl, že jednání popsání pod bodem 2) výroku okresního soudu se dopustil v době, kdy byl závislý na drogách, a tímto jednáním si, aniž by toto plánoval, opatřil peníze na drogy. Napadal též závěry soudu prvního stupně, že jednáním uvedeným pod body 1., 2. výroku napadeného rozsudku způsobil škodu výrazně převyšující částku 200 000 Kč, která je hranicí pro rozlišení škody nikoli malé a škody značné. Tuto hranici překročil o 75 000 Kč. Trestní zákon uvažuje pro trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. trestní sazbu 2 až 8 let, kdy horní hranice škody pro toto ustanovení je 1 000 000 Kč. Vyslovil pak názor, že soud mohl uvažovat o podmíněném odsouzení k trestu odnětí svobody s dohledem podle § 60a tr. zák. se stanovením zkušební doby v horní polovině zákonného rozpětí. Poznamenal ještě, že jeho zkušenost z výkonu vazby mu pomohla dostatečně si uvědomit, kam by se v důsledku svého dalšího protiprávního chování mohl dostat a zařadit a je zárukou, že se žádného závadného jednání již nikdy nedopustí. Závěrem navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a uložil mu trest mírnější.

Na počátku veřejného zasedání odvolacího soudu konaného o tomto odvolání již za účinnosti novelizovaného znění trestního řádu (ve znění zákona č. 265/2001 Sb.), který v ustanovení § 254 zásadně váže rozsah přezkumné činnosti na důvody odvolání, obhájce obžalovaného požádal odvolací soud, aby připustil rozšíření podané odvolání, a to i proti výroku o vině, neboť tento postup se jeví jako nezbytný vzhledem k novelizaci trestního zákona, zvláště nové úpravě výše škod způsobených

trestným činem, v důsledku níž bude třeba napadený rozsudek napravit i ve výroku o vině.

K podanému odvolání pak prostřednictvím obhájce obžalovaný dodal, že je nutné posuzovat jeho trestní odpovědnost podle zákona, který je pro něho příznivější, a to v návaznosti na změnu trestního zákona upravující odlišně výši škody. Opakoval přitom přesvědčení, že první skutek (srov. bod 1., 2. výroku napadeného rozsudku) by měl být kvalifikován pouze jako trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. V závěru vyjádřil názor, že je možné, aby mu byl uložen podmíněně odložený trest odnětí svobody s dohledem, kdy by se hlásil pravidelně probačnímu pracovníkovi a snažil se nahradit způsobenou škodu.

K návrhu obhajoby na připuštění rozšíření důvodů odvolání neměl státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích výhrad a rovněž navrhl provést překvalifikaci jednání obžalovaného (prvního skutku z ustanovení § 248 odst. 1, 3 písm. c/ tr. zák. na ustanovení § 248 odst. 1, 2 tr. zák.) s tím, že to je vzhledem k novelizovanému znění § 89 odst. 11 tr. zák. pro obžalovaného příznivější. V souvislosti s tím se vyslovil pro zmírnění uloženého trestu, nicméně zdůraznil, že je namístež uložit obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody kolem jedné třetiny zákonné trestní sazby. Navrhl pak ještě rozhodnout zprošťujícím výrokem o jednání, jež měl spáchat obžalovaný ke škodě R. K. dne 11. 5. 1999, to s ohledem na novelu trestního řádu, konkrétně ustanovení § 11 odst. 2 tr. ř.

Krajský soud shledal, že připustit rozšíření podaného odvolání i proti výroku o vině je v daném případě namístež. Bylo totiž nutné vzít v úvahu, že odvolání obžalovaný podal dne 16. 11. 2001 a lhůta pro podání odvolání uplynula v roce 2001, tedy za účinnosti dosavadního trestního řádu, který vycházel z tzv. revizního principu v odvolacím řízení, kdy odvolací soud byl povinen přezkoumat správnost všech výroků rozsudku, proti nimž mohl odvolatel podat odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku, přihlížeje přitom i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány. Za této situace nebylo namístež striktně lpět na současné právní úpravě rozsahu odvolacího řízení podle § 254 tr. ř. ve znění zákona č. 265/2001 Sb., a to v zájmu dodržení principu tzv. fair procesu. Opačný postup by znamenal zkrácení práv odvolatele.

Z podnětu odvolání poté krajský soud přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. napadený rozsudek ve výroku o vině a navazujících výrocích o trestu a náhradě škody, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k těmto závěrům:

Je třeba konstatovat, že v řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nebyly zjištěny žádné podstatné vady. Již v přípravném řízení byly procesně nezávadně opatřeny a zajištěny důkazy potřebné k náležitému objasnění věci. Tyto důkazy provedl soud prvního stupně při hlavním líčení rovněž procesně nezávadným způsobem. Vytvořil si tak základ (v souladu s § 2 odst. 5 tr. ř.) pro správné rozhodnutí. Po zhodnocení provedených důkazů způsobem odpovídajícím § 2 odst. 6 tr. ř. zjistil skutkový stav věci, o němž nevznikly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že řízení předcházející napadenému rozsudku bylo nezávadné a úplné a hodnocení provedených důkazů okresním soudem správné, nebylo zapotřebí ke skutkové stránce věci rozvádět podrobnější argumentaci. Ostatně podaným odvoláním nebyla ani skutková zjištění přezkoumávaného rozsudku napadána, přičemž se připomíná, že se obžalovaný ke skutkům, jimiž byl uznán vinným, doznal a jeho doznání odpovídalo dalším provedeným důkazům.

Okresní soud v době svého rozhodování oba zjištěné skutky kvalifikoval správně, tedy v souladu s příslušnými ustanoveními trestního zákona účinného v době jeho rozhodování. V době rozhodování odvolacího soudu však již byla účinná novela trestního zákona provedená zákonem č. 265/2001 Sb., která mimo jiné nově upravila ustanovení § 89 odst. 11 tr. zák. tak, že škodou nikoli nepatrnou se

rozumí škoda dosahující částky nejméně 5000 Kč, škodou nikoli malou se rozumí škoda dosahující částky nejméně 25 000 Kč, větší škodou se rozumí škoda dosahující částky nejméně 50 000 Kč, značnou škodou se rozumí škoda dosahující částky nejméně 500 000 Kč a škodou velkého rozsahu se rozumí škoda dosahující nejméně částky 5 000 000 Kč.

Jestliže jinak nebylo pochyb o tom, že se obžalovaný dopustil zpronevěry cizích věcí, neboť si úmyslně (ve formě úmyslu přímého podle § 4 písm. a/ tr. zák.) přisvojil cizí věci, které mu byly svěřeny, a způsobil tak na cizím majetku škodu, bylo třeba z pohledu ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. (trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější) dovodit, že zatímco právní kvalifikace skutku popsání v bodě 3. výroku napadeného rozsudku mohla i nyní obstát, právní kvalifikace skutku popsání v bodě 1. a 2. výrokové části tohoto rozhodnutí již správná nebyla. Právě vzhledem ke konkrétní výši způsobené škody, která nedosáhla dolní hranice nově vymezeného pojmu škoda značná, bylo nutno subsumovat tento skutek pod ustanovení § 248 odst. 1, 2 tr. zák.

Odvolací soud pak ještě nemohl souhlasit s postupem soudu prvního stupně, pokud pouze vypustil z výroku o vině jednání obžalovaného vůči poškozenému R. K. (viz shora). Jakkoliv bylo možno akceptovat skutkové úvahy soudu prvního stupně, že popsání jednání se nedopustil obžalovaný, uvedený procesní postup nebyl správný. Soud prvního stupně totiž ne zcela důsledně hodnotil otázku pokračování trestného činu z hlediska ustanovení § 89 odst. 3 tr. zák. dovodil-li, že naznačené jednání by mohlo tvořit jediný pokračující trestný čin s jednáním popsáním pod bodem 3. výroku rozsudku. Podle § 89 odst. 3 tr. zák. se pokračování v trestném činu rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují stejnou skutkovou podstatu trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. V posuzovaném případě bylo zřejmé, že mezi uvedenými jednáními uplynulo téměř 10 měsíců. Bylo tedy evidentní, že zde nemůže být dána jejich blízká časová souvislost, což již samo o sobě vylučuje závěr o případném pokračování v trestném činu. Soud prvního stupně proto měl o jednání obžalovaného ke škodě R. K. rozhodnout zprošťujícím výrokiem podle § 226 písm. c) tr. ř. Takový výrok pak byl v době rozhodování odvolacího soudu namísto tím spíše, že bylo nutno vzít v úvahu ustanovení § 11 odst. 2 a ustanovení § 12 odst. 12 tr. ř. ve znění zákona č. 265/2001 Sb.

Naproti tomu ovšem považoval odvolací soud za správné, jestliže soud prvního stupně vypustil z výroku svého rozhodnutí neprokázané jednání obžalovaného ke škodě firmy Z., a. s. V tomto směru totiž nešlo o samostatný útok, stran něhož by bylo zapotřebí postupovat jako ve výše uvedeném případě, nýbrž pouze o upřesnění skutkových zjištění v rámci jednoho a téhož útoku.

Na základě výše popsání skutečností odvolací soud k podanému odvolání napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. částečně zrušil, a to ve výroku o vině trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. (bod 1. a 2.), v důsledku toho v celém výroku o trestu a ve výroku o povinnosti obžalovaného nahradit škodu poškozenému J. B., jakož i ve výroku o odkázání poškozeného R. K. s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

V návaznosti na to sám rozhodl podle § 259 odst. 3 tr. ř., kdy nové rozhodnutí bylo možno učinit na základě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn. Obžalovaného O. S. uznal vinným skutkem popsáním v bodě 1. a 2. výroku napadeného rozsudku, který kvalifikoval z důvodů shora rozvedených jako trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák.

Poté znovu rozhodl o trestu, a to trestu souhrnném, neboť pro jeho uložení byly splněny podmínky stanovené v ustanovení § 35 odst. 2 tr. zákona, jak správně dovodil již soud prvního stupně. Obžalovaný totiž spáchal nyní souzené trestné činy ještě předtím, než v jiných jeho trestních věcech byla soudem prvního stupně vyhlášena odsuzující rozhodnutí (pokud v prvním případě šlo o trestní

příkaz, pak doručení tohoto trestního příkazu obžalovanému nastaly účinky spojené s vyhlášením rozsudku - viz § 314e odst. 5, věta druhá, tr. ř.). Konkrétně šlo o trestní příkaz Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 10. 2000 sp. zn. 2 T 159/2000 doručený mu dne 13. 2. 2001, jímž byl uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., a rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 3.4.2001 sp. zn. 29 T 6/2001, jímž byl uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák. Z uvedeného je zřejmé, že jak tyto trestné činy, tak trestné činy nyní souzené spáchal obžalovaný v souběhu (vícečinném).

Při stanovení druhu a výše trestu krajský soud postupoval v souladu s ustanoveními § 23 a § 31 tr. zák. Ve prospěch obžalovaného bylo možno hodnotit jeho doznání a spolupráci s orgány činnými v trestním řízení, čímž napomohl objasnění věci. Na druhou stranu však nelze přehlížet, že obžalovaný spáchal více úmyslných trestných činů a že konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti posuzované trestné činnosti byl v rámci typového stupně společenské nebezpečnosti poměrně vysoký, což bylo podmíněno zejména celkovou výší způsobené škody, faktem, že značnou část trestné činnosti obžalovaný spáchal v době, kdy již proti němu bylo vedeno trestní stíhání (ve věci vedené původně u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 2 T 89/2001), tím, že jednoho z trestných činů zpronevěry se dopustil již dvěma útoky, a také tím, že míra jeho zavinění byla zvýšena, což určovala nejzávažnější forma zavinění (úmysl přímý) trestné činnosti. Četnost a závažnost trestného jednání obžalovaného, jakož i zmíněný fakt páchání trestné činnosti zčásti v době probíhajícího trestního stíhání, prokázaly též sklony obžalovaného k protiprávnímu jednání a odůvodnily tak současně závěr, že k dosažení účelu trestu je již nutné uložit mu nepodmíněný trest odnětí svobody. Vzhledem k těmto skutečnostem uložil odvolací soud obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody, který vyměřil z hlediska ustanovení § 35 odst. 2 tr. zák. v rámci trestní sazby nejpřísněji trestného činu, jímž byl trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. se sazbou trestu odnětí svobody na šest měsíců až tři léta, na 20 měsíců, tj. těsně pod polovinou zákonné trestní sazby. Pro výkon tohoto trestu obžalovaného zařadil v souladu s ustanovení § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. do věznice s dozorem.

Uložil-li obžalovanému souhrnný trest, pak podle § 35 odst. 2, věty druhé, tr. zák. rozhodl o tom, že se zrušují výroky o trestech z trestního příkazu Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 10. 2000 sp. zn. 2 T 159/2000 a z rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 4. 2001 sp. zn. 29 T 6/2001, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

V návaznosti na výrok o vině odvolací soud též uložil podle § 228 odst. 1 tr. ř. povinnost obžalovaného zaplatit na náhradě škody poškozenému J. B. částku 275 100 Kč. Hmotněprávním základem tohoto výroku bylo ustanovení § 420 obč. zák.

Odvolací soud dále rozhodl o skutku, jehož se měl obžalovaný dopustit ke škodě R. K. a měl tak spáchat trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. S ohledem na výše uvedené obžalovaného podle § 226 písm. c) tr. ř. zprostil pro daný skutek obžaloby a v návaznosti na toto rozhodnutí podle § 229 odst. 3 tr. ř. poškozeného R. K. odkázal s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

V ostatních výrocích (bod 3. výroku o vině a výrok o povinnosti obžalovaného nahradit škodu firmě U. - N. se sídlem v Č. B.), jež byly správné, zůstal napadený rozsudek nedotčen.